6

LT_opsat_170x240.indd 6 13.01.2022 15.18

Løjtnantshjerte

Amira tager mor i hånden, da de kommer til kirkegården. Bedstefar går forrest. Hans skridt bliver en smule kortere, og skuldrene falder lidt ned, da han går gennem lågen. De små sten knaser, og en svag blæst suser i ørerne. Amira trykker mors hånd, og med den anden hånd klemmer hun forsigtigt om en lille, blå blomst. Den skal sættes på bedstemors grav.

De går tavse, mor og Amira med hinanden i hånden. Bag bedstefar. Sådan er det altid, når de besøger bedstemors grav. De er stille sammen på sådan en dejlig, rolig måde, der breder sig ud i hele kroppen.

Bedstefar stopper ved graven. Her står han et øjeblik. Amira og mor stiller sig ved siden af ham. Så træder bedstefar ind på gravstedet. Flytter lidt på en krukke, børster lidt blade væk fra gravstenen og nipper et par visne blomster af en plante, mens han mumler små lyde for sig selv.

"Kom med blomsten, Amira," siger han pludselig og presser en kræmmerhusformet vase ned mellem småstenene.

Amira sætter blomsten i vasen og henter en vandkande.

7

LT_opsat_170x240.indd 7 13.01.2022 15.18

Hun fylder vasen med vand, og bagefter vander hun alle planterne på gravstedet.

Så får hun øje på en plante, hun aldrig før har set.

"Nøj, hvor er den fin," siger hun og bukker sig ned

Hun tager forsigtigt fat om nogle små, rosafarvede blomster.

"Det er hjerteblomster," udbryder hun.

LT_opsat_170x240.indd 8 13.01.2022 15.18

De små hjerter hænger på rad og række på en tynd, grøn stængel. Amira bevæger forsigtigt hånden langs blomsterne. De dingler som små, lydløse klokker.

"Det er en løjtnantshjerte," siger bedstefar. "Den blomstrer her i foråret. Det var bedstemors yndlingsblomst."

Han sætter sig på hug ved siden af Amira og plukker forsigtig en af hjerteblomsterne.

"Løjtnantshjerte," gentager Amira. "Hvad er en løjtnant?"

"En soldat," svarer bedstefar og rejser sig op.

Han skræver hen over den lave hæk og sætter sig på en bænk.

"Prøv at se," siger han.

Amira sætter sig ved siden af ham. Mor bliver stående.

Bedstefar åbner hånden. Det lille, rosa hjerte kommer til syne i den furede næve.

"Hvis du folder blomsten ud, kommer der en danserinde frem."

De store fing e åbner blidt de rosafarvede blade.

"Se," siger han og vender blomsten.

Og ganske rigtigt. Nu ligner blomsten en lille danserinde med små, skæve ben og rosa kjole.

"Hvor er hun fin," griner Amira.

"Hun bor i soldatens hjerte," siger bedstefar. "Det er derfor, blomsten kaldes løjtnantshjerte."

LT_opsat_170x240.indd 9 13.01.2022 15.18

”Så løjtnanten er altså forelsket i danserinden?” Amira skubber forsigtigt til den lille danserinde med sin pegefinge .

”Ja, og danserinden er også forelsket i løjtnanten,” svarer bedstefar.

Han lukker hånden om blomsten og stirrer hen mod bedstemors grav.

”Der er faktisk en lille historie om den løjtnant og danserinde,” siger han lavt og drejer hovedet mod Amira. ”Vil du høre den?”

”Ja,” udbryder Amira med det samme.

Hun rykker sig lidt tættere på bedstefar, så der bliver plads til mor på bænken.

”Vil du også høre historien, mor?”

”Jeg kender den godt,” svarer mor. ”Og jeg synes, det er en god idé, hvis bedstefar fortæller den til dig.”

Hun sætter sig på det yderste bræt og skæver hen til bedstefar.

Så begynder han at fortælle.

I et land langt borte boede der engang en frygtelig ond kejser. Han var rig og mægtig og bestemte over alle mennesker i landet. Hvis folk ikke gjorde, hvad kejseren sagde, blev de

LT_opsat_170x240.indd 10 13.01.2022 15.18

smidt i fængsel, fik pisk, hugget hovedet af eller noget andet forfærdeligt. Derfor turde ingen sige ham imod.

Ude på landet, langt væk fra kejserens slot, boede en gartner. Han elskede blomster og planter. Hele dagen gik han rundt i sin have og nippede blomster, vandede, gødede og hvad man nu ellers gør, når man er gartner. Gartneren tænkte sjældent på kejseren og levede i fred og ro med alle sine planter.

Men en dag udbrød der krig. Kejseren befalede, at alle unge mænd i riget skulle stille som soldat.

Det gjaldt også gartneren.

"Mød op som soldat eller få hugget hovedet af," kommanderede kejseren.

Der var ikke noget at gøre, selvom gartneren nødigt ville forlade sin dejlige have.

Gartneren drog til byen, hvor kejserens slot lå. Her skulle han gøres til soldat. Træningen var hård og ubarmhjertig. I stedet for blomster og grønne planter var der nu våben og uniformer. Gartneren forvandlede sig langsomt fra gartner til soldat, og han glemte helt sin prægtige have. Han blev en dygtig soldat, og kejseren udnævnte ham til løjtnant.

Dagen inden løjtnanten skulle sendes i krig, fik han lov at gå ud og more sig. Sammen med sine venner gik han i teateret. Det var her, han så danserinden for første gang. Midt i anden akt kom hun hoppende ind på scenen i sin

LT_opsat_170x240.indd 11 13.01.2022 15.18

lyserøde kjole og små, fine ballerinasko. Løjtnanten syntes, hun var det smukkeste, han nogensinde havde set. Også selvom hun havde lidt skæve ben. Hun mindede ham om alverdens dejligste blomster. For hvert trin danserinden tog, og for hvert et hop hun lavede, kom løjtnanten i tanke om en ny blomst. Til sidst var det, som om han igen befandt sig i sin skønne have. Han så blomsternes farver, mærkede deres silkeglatte kronblade, og hundredvis af vidunderlige dufte kildrede ham i næsen. Åh, hvor var den danserinde dog smuk.

Da forestillingen var slut, stillede løjtnanten sig til at vente uden for teateret, indtil danserinden kom.

Han gik lige hen til hende og uden at spørge om lov, tog han fat i hendes hænder.

Han kiggede hende dybt i øjnene. Og igen var det, som om hundredvis af blomster dansede duftende foran ham.

"Hvor er du smuk," sagde han, og hans øjne blev lidt våde

Danserinden syntes også, at han var noget af det smukkeste, hun havde set. Så hun lænede sig frem og kyssede ham lige på munden uden at blinke og uden at spørge om lov.

I det øjeblik stod løjtnantens hjerte stille i fle e sekunder, og han følte et stik i brystet.

"Dér tog du plads i mit hjerte," sagde han, da hjertet atter begyndte at slå. "Og dér vil du bo for evigt."

LT_opsat_170x240.indd 12 13.01.2022 15.18

Så gav han danserinden et kys tilbage og krammede hende hårdt ind til sig, så hun næsten ikke kunne få luft.

"Mmm," stønnede hun. "Jeg vil bo i dit hjerte for evigt."

Næste morgen marcherede soldaterne i lange kolonner ud af byen. De taktfaste støvletramp fortrængte alle andre lyde og vækkede byens borgere.

Løjtnanten gik forrest. Hans blik var stålfast, og ansigtet alvorligt. Pludselig blev de høje tramp overdøvet af danserindens skrig.

"Hvor er min løjtnant? Hvor er min kære ven?" råbte hun, mens hun løb langs rækker af grønne uniformer.

"Jeg er her," svarede løjtnanten, og noget af alvoren forsvandt fra hans ansigt.

Men hæren stoppede ikke, og løjtnanten blev presset videre frem. Lige inden de nåede byporten, fandt danserinden hen til ham. Hendes hånd rakte ud efter hans, og et øjeblik rørte deres fingerspidser hinanden

"Jeg vil vente på dig i al evighed," græd danserinden, inden hun brutalt blev skubbet væk af de marcherende soldater.

Løjtnanten lagde hånden på sit bryst. "Jeg vil have dig i mit hjerte for evigt," råbte han tilbage.

LT_opsat_170x240.indd 13 13.01.2022 15.18

Som en stor, grøn slange bugtede soldaterrækken sig ud gennem byporten. Uden for byen vendte løjtnanten sig om. På bymuren stod hans danserinde og vinkede.

"Jeg kommer og gifter mig med dig, når krigen er slut," brølede han og håbede, at danserinden kunne høre ham.

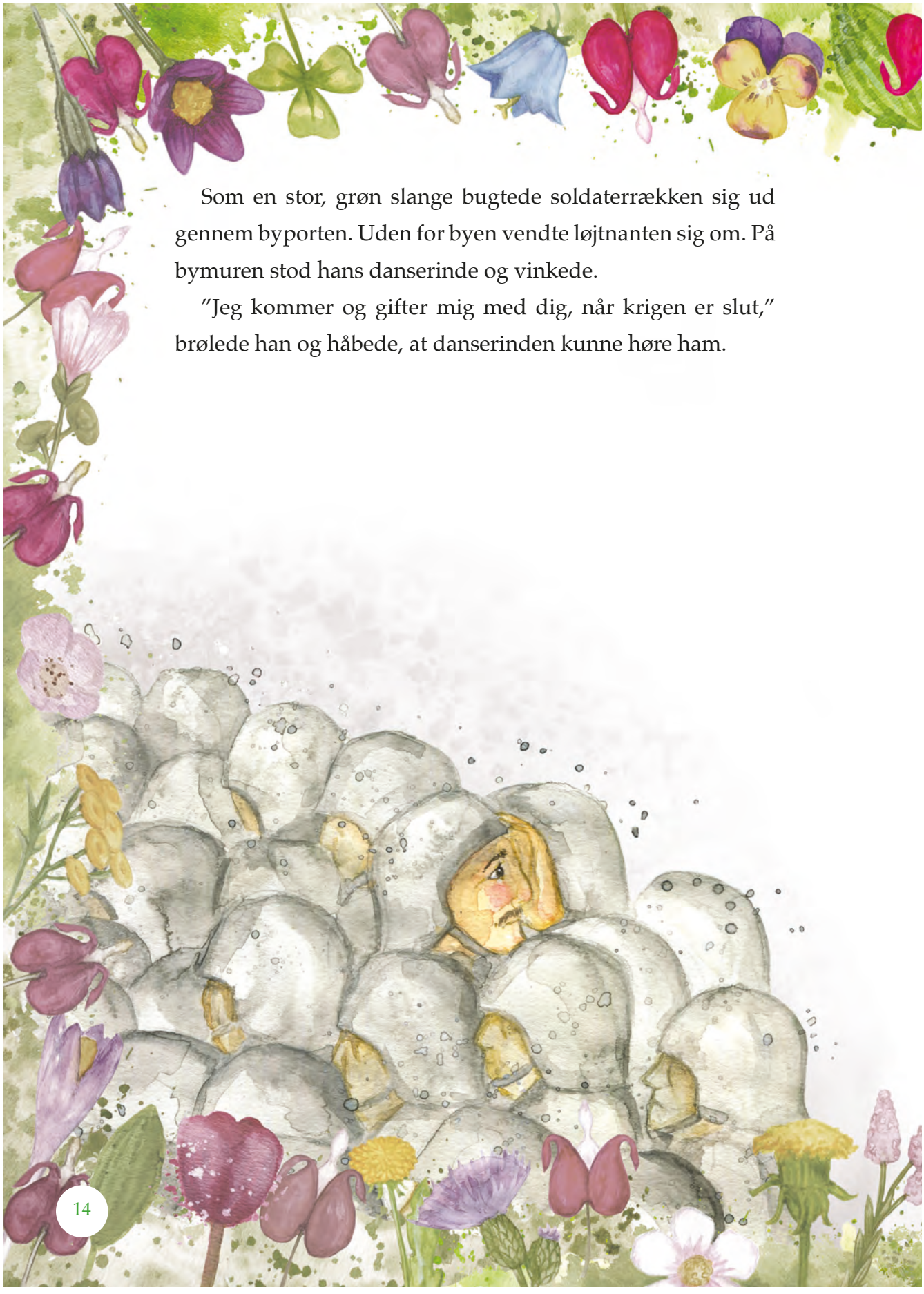

LT_opsat_170x240.indd 14 13.01.2022 15.18

LT_opsat_170x240.indd 15 13.01.2022 15.18

Krigen blev lang, og krig er noget af det værste, der findes. Soldater er unge mænd, som burde danse og være glade, grine, le og kysse og kramme dem, de elsker. Men i krig er glæden skiftet ud med rædslen, og den eneste musik, der spiller, er geværernes skud og kanonernes brag. Her er ingen kram eller kys.

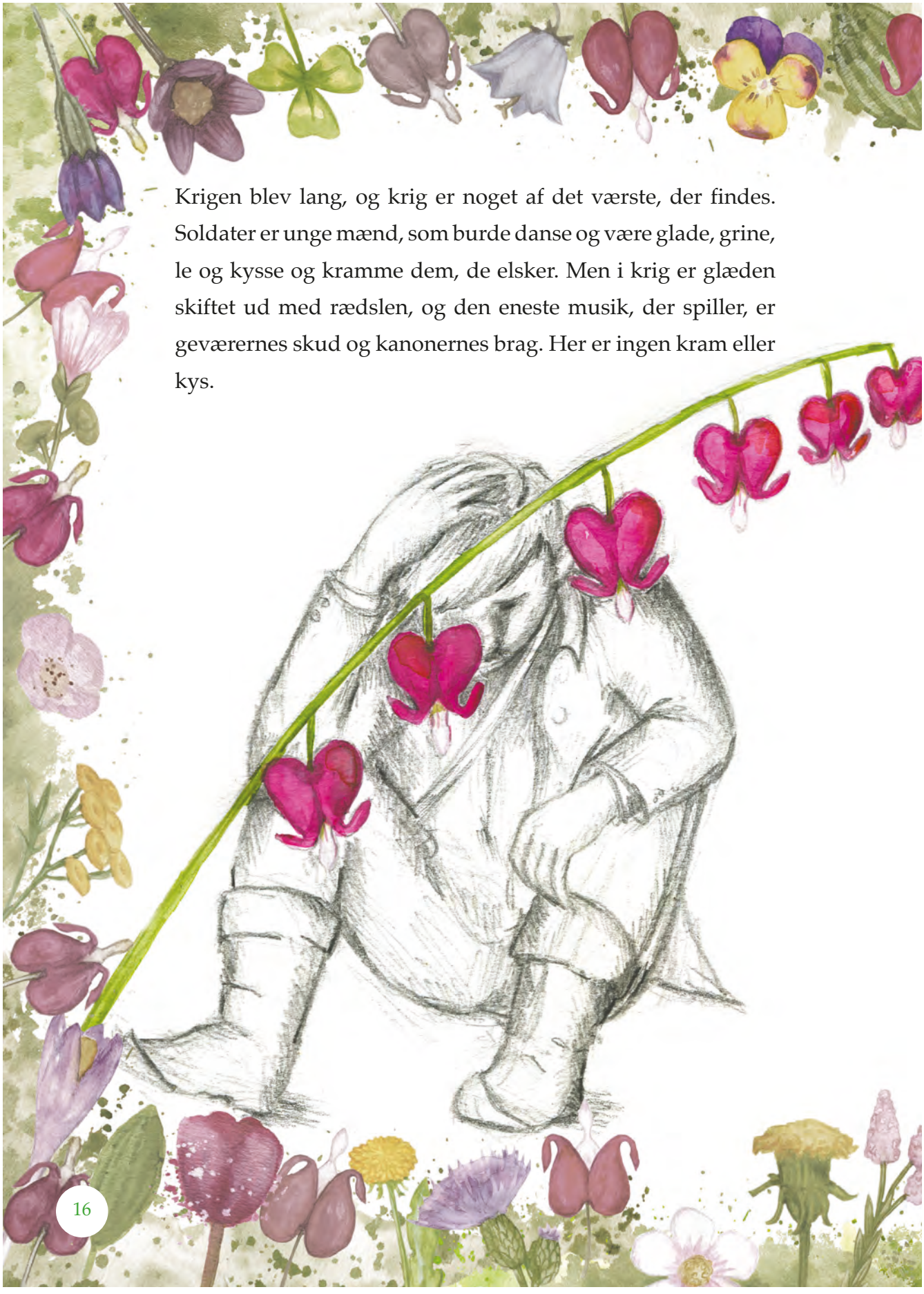

LT_opsat_170x240.indd 16 13.01.2022 15.18

Unge mænd er fjender, og de ved, at de bliver nødt til at slå ihjel, for ellers vil de selv dø. Derfor bliver deres hjerter hårde som sten, og der er ikke plads til kærlighed.

Men i løjtnantens hjerte boede danserinden. Så hans hjerte blev ikke til sten. Hver gang bomberne faldt, og hver gang geværerne bragede, tog han sig til hjertet.

"Jeg lever endnu," hviskede han og mærkede, hvordan danserinden dansede i takt til hjertets slag.

I det øjeblik var det, som om han igen befandt sig i sin smukke have, hvor hundredvis af blomsterdufte kildrede i næsen.

Men en lille danserinde på skæve ben kan ikke blive ved at modstå krigens gru. En dag kunne løjtnanten ikke mærke hende mere.

"Hvor er du, min lille danserinde?" hviskede han forskrækket.

Han pressede hænderne mod brystet og klemte øjnene hårdt i, men der var intet spor af danserinden. Ingen dansetrin, ingen blomster, der svajede til rytmen og ingen dufte, der kildrede i næsen. Hun var væk. Og lige meget hvor længe, han forsøgte at se hende for sig, så han kun mørke i sit indre.

"Jeg må finde hende igen," gispede han. "Jeg må væk fra krigen, inden mit hjerte bliver hårdt som sten."

LT_opsat_170x240.indd 17 13.01.2022 15.18

Den efterfølgende nat stod løjtnanten ud af sin seng, lod geværet ligge og sneg sig forbi sine kammerater.

Han løb hele natten. Da solens første stråler fortrængte det sorte mørke, søgte han skjul i en lille skov. Her faldt han om af udmattelse, lagde sig på ryggen og trak vejret i dybe stød. Hjertet pumpede så stærkt, at brystet var ved at sprænges. Pludselig var det, som om små, fine trin blandede sig med hjertets puls. Løjtnanten holdt vejret og lyttede. Han stak hånden under trøjen og pressede den mod brystet. Hvis han mærkede rigtig godt efter, kunne han lige akkurat fornemme nogle små, lette trin.

"Der var du, min elskede," sukkede han. "Du er stadig i mit hjerte." Og så græd han.

Men danserindens trin var næsten lydløse. Han vidste, at han måtte tilbage til byen og finde hende, hvis hun ikke skulle forsvinde for evigt.

Det var en farlig rejse, løjtnanten nu drog ud på. Fjenden nærmede sig kejserens by, og kejseren havde befalet, at alle soldater, som stak af fra krigen, ville få hovedet hugget af.

Løjtnanten gik om natten og sov om dagen.

En tidlig morgen kom han til byen. Solens spæde stråler glimtede i kejserpaladsets kuppel, da han listede gennem byporten.

LT_opsat_170x240.indd 18 13.01.2022 15.18

Han sneg sig langs husmure og gennem smalle gyder. Inden byen vågnede helt, fandt han frem til teateret.

Men når der er krig, går ingen i teater. Sorg og rædsel får folk til at glemme de skønne og sjove ting. Så derfor var teateret lukket. Store træplader var slået for vinduerne, og dørene var låst med jernkæder.

Fortvivlelsen ramte løjtnanten så hårdt, at han sank i knæ. Hvordan skulle han nu finde sin danserinde? Han vidste jo ikke, hvor hun boede. Var hun stadig i byen, eller var hun flygtet eller død? Han vidste ikke engang, hvad hun hed. Håbet forsvandt, og sorte tanker myldrede frem. Han satte sig tungt op ad teaterets mur, og tårerne strømmede ned over kinderne. Her sad han, til solen gik ned, og mørket nærmede sig. En gang imellem stak han hånden under trøjen for at mærke sit hjerte.

Hvor er du, min søde? hviskede han i tankerne.

Men der kom intet svar, og han kunne ikke mærke nogle trin. De sorte tanker og fortvivlelsen havde klemt det sidste liv ud af danserinden i hjertet.

Jeg bliver siddende her, til krigen tager mig, tænkte han. *Dræb mig eller hug hovedet af mig. Jeg er ligeglad. Min danserinde er væk, så livet er alligevel ikke værd at leve.*

LT_opsat_170x240.indd 19 13.01.2022 15.18

Nattens mørke kom, og alt blev sort. Byen gik til ro, og stilheden lagde sig tungt omkring løjtnanten. Men så fandt en lille lyd vej gennem alt det mørke. Små velkendte taplyde trippede gennem nattens stilhed.

Løjtnanten spidsede ører. Hånden gled hurtigt ind under trøjen, men her mærkede han kun hjertets puls.

Lyden kom fra gaden, og nu kom den nærmere. Den standsede og blev afløst af en hvisken

"Hvor er min løjtnant? Hvor er min kære ven? Er han kommet, eller er han stadig i krig? Er jeg i hans hjerte, eller har jeg mistet ham for evigt? Kan noget i mørket give mig svar, eller skal jeg igen gå uvis hjem?"

"Er det dig, min danserinde?" hviskede løjtnanten hæst.

I det samme kom månen til syne og fortrængte noget af mørket. Og så fik han øje på hende. Og hun fik øje på ha

Løjtnanten vaklede frem, slog armene om hende og klemte så hårdt, at hun næsten ikke kunne få luft.

Så kyssede han hende, og hun kyssede ham. Hundredvis af blomsterdufte kildrede i næsen, og i månens stråler dansede de vidunderligste blomster omkring dem.

LT_opsat_170x240.indd 20 13.01.2022 15.18

”Det var så den historie,” siger bedstefar og kigger hen mod bedstemors grav.

”Nej,” siger Amira. ”Sådan kan den da ikke slutte. Hvad gjorde de, da de var færdige med at kysse og kramme? Giftede de sig og levede lykkeligt til deres dages ende?”

Bedstefar drejer hovedet mod hende og rømmer sig. Med en hurtig finger tør er han sig under øjet.

”Amira!” siger mor bestemt. ”Jeg tror ikke …”

”Du har helt ret, Amira,” afbryder bedstefar. ”Der mangler lidt i den historie. Løjtnanten og danserinden skyndte sig væk fra kejserens by og fra krigen. De flygtede. Efter mange år kom de til et land langt borte, hvor der var fred. Løjtnanten fik en dejlig have og blev gartner igen.”

Bedstefar rejser sig fra bænken.

”Og så levede de lykkeligt til deres dages ende,” siger Amira. ”Sådan slutter eventyr altid.”

”Jah, måske,” mumler bedstefar.

”Nej!” siger Amira højt. ”Historien kan ikke slutte med ’måske’. Levede de lykkeligt? Fik de børn? Den skal have en rigtig slutning.”

”De fik en datte . Og levede lykkeligt. De blev gamle.”

Bedstefar går i stå og stirrer ud i luften.

”Danserinden døde,” siger han så med en mærkelig, rusten stemme.

LT_opsat_170x240.indd 21 13.01.2022 15.18

”Åh,” puster Amira ulykkeligt. ”Men det gjorde ikke noget, bedstefar. For hun var gammel. Og hun døde ikke helt. Hun boede jo i løjtnantens hjerte. Dér vil hun bo for evigt.”

Amira nikker tilfreds.

”Sådan skal den slutte! Danserinden boede i løjtnantens hjerte for evigt.”

”Det var en god slutning,” brummer bedstefar så stille, at Amira næsten ikke kan høre det.

Han kaster et sidste blik mod graven. Så kigger han hurtigt på mor og begynder at gå.

Amira smiler og tager fat i mors hånd. Mor giver hånden et klem, og de går efter bedstefar.

LT_opsat_170x240.indd 22 13.01.2022 15.18